

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/30/2020
Identifikačné číslo spisu: 2518010136
Dátum vydania rozhodnutia: 09.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2518010136.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci obvineného Ing. F. B. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného Ing. F. B. podanom prostredníctvom obhajcu Mgr. Miroslava Šandrika proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 14. marca 2019, sp. zn. 3To/109/2018, na neverejnom zasadnutí konanom 9. novembra 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. F. B. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Piešťany z 15. augusta 2018, sp. zn. 8T/19/2018, bol obvinený Ing. F. B. uznaný za vinného v bode 1) zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a v bode 2) zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že

v bode 1)

v období od júla 2010 až do 24. januára 2018, s výnimkou obdobia od 5. júna 2014 do 4. decembra 2014 v Piešťanoch si ako otec F. B., nar. XX. L. XXXX vôbec neplnil vyživovaciu povinnosť voči svojmu synovi, pričom táto povinnosť vyplýva zo Zákona o rodine a jej rozsah mu bol určený rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 8P/20/2008 zo dňa 31. marca 2009, právoplatným dňa 5. mája 2009 vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené neplnoleté dieťa podľa osobitného zákona, ktorú je povinný platiť k rukám starých rodičov F. B. a M. B. vždy do 15. dňa v mesiaci vopred, o existencii vyživovacej povinnosti mal vedomosť a napriek tomu neprejavil vážny záujem o pracovný pomer, ktorý by mu umožňoval si túto povinnosť plniť, čím mu za uvedené obdobie vznikol dlh na výživnom vo výške 2.244,45 eur,

a svojho konania sa dopustil napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 16T/106/2016 zo dňa 14. júna 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/58/2017 zo dňa 24. októbra 2017 bol odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207

odsek 1, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia,

v bode 2)

v období od 7. januára 2018 do 10:00 hod. dňa 25. januára 2018 v Piešťanoch a na iných miestach bez vážneho dôvodu nerešpektoval výzvu na nastúpenie do výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 16T/106/2016 zo dňa 14. júna 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/58/2017 zo dňa 24. októbra 2017 napriek tomu, že výzvu na nastúpenie výkonu trestu vydanú Okresným súdom Piešťany pod sp. zn. 16T/106/2016 zo dňa 7. decembra 2017 prevzal dňa 29. decembra 2017, aby v lehote do 8 (osem) dní od doručenia výzvy nastúpil výkon trestu odňatia slobody, čo však neurobil a do výkonu trestu odňatia slobody dobrovoľne nenastúpil.

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 4 a § 41 ods. 1 Trestného zákona bol za to obvinený Ing. F. B. odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Na podklade odvolania obvineného voči uvedenému rozsudku Okresného súdu Piešťany Krajský súd v Trnave uznesením zo 14. marca 2019, sp. zn. 3To/109/2018, rozhodol tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného Ing. F. B. zamietol.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave podal obvinený Ing. F. B. prostredníctvom obhajcu Mgr. Miroslava Šandrika dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku.

V podanom dovolaní obvinený namietal, že vo vzťahu ku skutku pod bodom 2) týkajúcom sa spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ku skutku sa priznal, oľutoval ho, ale jeho priznanie prvostupňový ani odvolací súd nebral do úvahy pri rozhodovaní o treste, naopak, použil to ako prítiažujúcu okolnosť a rovnako ako okolnosť zvyšujúcu sadzbu pri ukladaní súhrnného trestu.

Obvinený navrhol, aby dôvody uvedené v jeho odvolaní boli považované aj za dôvody odôvodňujúce podanie dovolania, pričom poukázal najmä na to, že v konaní boli porušené jeho základné ľudské práva a slobody vyplývajúce z Ústavy Slovenskej republiky, ako aj z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uvedených v čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d), teda práva na spravodlivý proces a obhajobu a zo strany orgánov činných v trestnom konaní došlo k vykonaniu dôkazov iba v jeho neprospech. Obvinený namietal selektívne vykonávanie dôkazov, najmä tých, ktoré boli v jeho neprospech, nakoľko iné ani vykonané neboli. Ide predovšetkým o dôkaz týkajúci sa nevypočutia jeho matky, pričom konštatovanie odvolacieho súdu vyznieva nepresvedčivo, najmä keď odvolací súd argumentuje, že aj obvinenému je zrejmé, že by jeho matka ako svedkyňa vypovedala rovnako ako jeho otec. Obvinený je toho názoru, že výsluchom matky by sa evokovala možnosť zmieru, resp. zastavenia trestného stíhania a taktiež by sa potvrdila krivá výpoveď policajta V., o ktorej sa dozvedel z telefonického rozhovoru s matkou po rozhodnutí súdu. Výpoveď tohto svedka pritom prokuratúra navrhla iba prečítať, avšak obsahovala nepravdy a do úst matky obvineného vložil slová, ktoré nikdy nepovedala, na základe čoho jeho výpoveď nekorešponduje so skutočnosťou. Obvinený taktiež považuje za neprípustný výklad odvolacieho súdu, že najlepší záujem dieťaťa je potrebné vykladať tak, že obvinený musí dieťa zabezpečiť materiálne, je to jeho povinnosť, pretože súd podľa jeho názoru nebral do úvahy osobnú starostlivosť, dôvody, pre ktoré otec sám navrhol zveriť maloletého do osobnej starostlivosti rodičov a pod.. Obvinený je toho názoru, že podľa výkladu súdov je v záujme maloletého

dieťaťa, aby malo od rodiča peniaze a osobná starostlivosť nie je podstatná. Odvolací súd sa pritom podľa obvineného stotožnil s názorom prvostupňového súdu o tom, že už len výpoveď svedka - otca obžalovaného z prípravného konania, ktorú tento ani nechcel opakovať na hlavnom pojednávaní a odmietol vypovedať, ho usvedčuje zo spáchania skutku. V tejto súvislosti namietal, že výpoveď z prípravného konania nie je prípustná ako dôkaz, pretože pri nej nebol prítomný on ani jeho obhajca a nemohli tak klásť svedkovi otázky, čím bola porušená zásada rovnosti zbraní. Obvinený zároveň namietal, že výpoveď bola v konaní na súde prečítaná bez toho, aby s tým v zmysle § 263 Trestného poriadku súhlasil, pričom ide o rozhodujúcu výpoveď na zistenie skutkového stavu. Navyše, túto zápisnicu bolo podľa obvineného neprípustné čítať, pretože neboli splnené podmienky podľa § 263 ods. 3 Trestného poriadku. Rovnako tak obvinený namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s otázkou škody, ktorá mala vzniknúť, a či vôbec došlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu.

V ďalšej časti dovolania obvinený uviedol, že ku skutku kvalifikovanému ako zanedbanie povinnej výživy sa v prípravnom konaní priznal v domnienke, že prokuratúra bude mať snahu riešiť vec hospodárne a bude možné uzavrieť dohodu o vine a treste, pretože obvinený sa už nachádzal vo výkone trestu. Spoliehal sa na to, že jeho priznanie nebude zneužitie proti nemu samotnému ako dôkaz, aj keď prokuratúra nenavrholo tento dôkaz vykonať v konaní pred súdom. Na základe uvedeného je podľa obvineného jediným dôkazom na zistenie skutkového stavu veci výpoveď otca obvineného z prípravného konania, ktorá bola prečítaná.

Skutočnosti uvedené v dovolaní obvinený podľa svojho vyjadrenia namietal v prvostupňovom konaní i v odvolaní, avšak odvolací súd sa s touto argumentáciou nevysporiadal, čím bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a súčasne je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré súdom neboli vykonané zákonným spôsobom, pričom orgány činné v trestnom konaní nevykonali žiaden dôkaz v jeho prospech. Tvrdenie odvolacieho súdu o tom, že obvinený sa k výpovedi otca vyjadril v tom smere, že je pravdivá a teda s ňou súhlasil, nie je podľa obvineného dôkazom o tom, že bol dostatočne zistený skutkový stav veci. Odvolací súd pritom podľa obvineného len stroho konštatoval, že nemá pochybnosti o správnosti skutkových zistení bez toho, aby sa vysporiadal s argumentáciou obhajoby.

Obvinený ďalej namietal aj založenie napadnutého rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení vo vzťahu k uloženému trestu, pretože odvolací súd konštatoval, že prvostupňový súd postupoval dôsledne podľa zásad vyplývajúcich z § 34 Trestného zákona a trest je zákonný, spravodlivý a primeraný. Obvinený je pritom toho názoru, že prvostupňový súd konal pri ukladaní trestu v omyle, ktorý sám vyvolal a z tohto dôvodu je uložený trest nezákonný. Ani jeho priznanie súd nevezal ako poľahčujúcu okolnosť, ale naopak túto skutočnosť priťahoval k priťažujúcim okolnostiam podľa § 37 písm. h) Trestného poriadku. Pri ukladaní trestu tak použil § 38 ods. 4 Trestného poriadku, ktorý podľa obvineného použil nesprávne, nesprávne vypočítal zákonný rámec, v ktorom sa pri ukladaní trestu mal pohybovať v rozmedzí 2 rokov a 8 mesiacov až 5 rokov a podľa takto určeného rámca uložil trest na dolnej hranici trestnej sadzby. Prvostupňový súd ďalej prihliadol na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, hoci nemusel a rovnako tak postupoval odvolací súd, hoci rozhodoval v čase keď už malo byť odsúdenie vo veci vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 2T/197/2009 zahladené.

Priznanie obvineného je poľahčujúcou okolnosťou, ktorú ak súd nezohľadnil, nemal ju podľa obvineného použiť ako priťažujúcu okolnosť. Ak by aj napriek tomu existovala jedna priťažujúca okolnosť, pri použití ustanovení Trestného zákona ohľadom súhrnného trestu mala byť správne vypočítaná dolná hranica trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona vo výmere 2 rokov a 4 mesiacov, čo predstavuje rozdiel medzi upravenou sadzbou pri úhrnnom treste, pri ktorom sa dolná hranica mohla navýšiť maximálne o jednu tretinu, teda o 1 rok a 4 mesiace, nie o 1 rok a 8 mesiacov, ako to uviedol prvostupňový súd. Ak teda prvostupňový súd pri ukladaní trestu vychádzal z dolnej hranice ním určenej trestnej sadzby, s odôvodnením, že trest ukladal v dolnej hranici, konal podľa obvineného v omyle, pretože vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, nesprávneho výpočtu a pravdepodobne by určoval iný trest, ak by výpočet vykonal správne. Pri ukladaní trestu navyše neprihliadal na záujmy osôb blízkych obvinenému, jeho maloletého syna, ako aj rodičov vo vyššom veku, ktorí boli odkázaní aj na jeho pomoc, ktorú im poskytoval svojou starostlivosťou, čo by bolo možné opätovne zistiť napr.

výsluchom matky obvineného.

Rovnako tak neboli potvrdené ďalšie dôkazy v jeho prospech, čo mohla potvrdiť matka obvineného i uvedený policajt, že obvinený mal pripravené všetky veci na nástup do výkonu trestu. Uvedené obvinený uviedol podľa svojho vyjadrenia len na margo veci, pretože ku skutku sa v celom rozsahu priznal, avšak orgány činné v trestnom konaní ani neskúmali, či bola naplnená skutková podstata trestného činu a súd len prijal jeho vyhlásenie, ktorým sa ku skutku priznal.

Na základe vyššie uvedených skutočností obvinený navrhol, aby dovolací súd rozhodol podľa § 386 Trestného poriadku a napadnuté rozhodnutia zrušil.

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku prvostupňový súd dovolanie obvineného Ing. F. B. doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Piešťany (ďalej len „prokurátorka“) písomným podaním zo 6. marca 2020, v ktorom po stručnom zrekapitulovaní predchádzajúceho konania uviedla, že rozsudok prvostupňového súdu v spojení s uznesením odvolacieho súdu považuje za zákonný, vydaný v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona a Trestného poriadku, na základe riadne a zákonne ustáleného skutkového a právneho stavu veci, pričom v podrobnostiach poukázala na odôvodnenia uvedených rozhodnutí, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnila. Zároveň je toho názoru, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, pričom vo vzťahu k obvineným uvádzanému naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku poukázala na to, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom. V predmetnej veci bol obvinenému Ing. F. B. ustanovený obhajca JUDr. Dalibor Kuciaň opatrením Okresného súdu Piešťany zo 7. februára 2018, sp. zn. 15Tp/1/2018, pričom zo spisového materiálu vyplýva, že obhajca pristupoval k obhajobe aktívne a dohliadal na uplatňovanie jeho práv, bol prítomný na troch vyšetrovacích úkonoch v priebehu prípravného konania, ako aj na hlavnom pojednávaní konanom na Okresnom súde Piešťany 15. augusta 2018 a na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Trnave zo 14. marca 2019. Orgány činné v trestnom konaní ako aj konajúce súdy tak podľa prokurátorky poskytli obvinenému adekvátny priestor na realizáciu jeho práva na obhajobu.

Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné podľa prokurátorky uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy v jeho prospech. Z uvedeného je podľa prokurátorky zrejmé, že námietky obvineného týkajúce sa nevykonania ďalších dôkazov nemôžu zakladať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku prokurátorka uviedla, že podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku predmetný dovolací dôvod možno použiť, len ak táto

okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, teda obvinenému, známa už v pôvodnom konaní a namietať ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. Okolnosť, že obvinenému v prípravnom konaní nemala byť umožnená účasť na výsluchu svedka, bola podľa prokurátorky známa už v konaní pred prvostupňovým súdom, obvinený však túto okolnosť ani pred prvostupňovým, ani pred odvolacím súdom nenamietal a rovnako tak nenamietal ani to, že výpoveď svedka F. B. nebola prečítaná s jeho súhlasom. Nakoľko obvinený podmienku uvedenú v § 371 ods. 4 Trestného poriadku nespĺnil, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku podľa prokurátorky nie je potrebné skúmať.

Napokon vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prokurátorka uviedla, že nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie okrem iného i pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu podľa § 41 Trestného zákona.

V predmetnej veci podľa prokurátorky prichádzalo do úvahy uloženie úhrnného trestu podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona, nakoľko toto ustanovenie upravuje skutok najprísnejšie trestný s trestnou sadzbou vo výmere 1-5 rokov. Okresný súd podľa prokurátorky u obvineného správne nevzhladol žiadnu poľahčujúcu okolnosť, pretože obvinený sa nepriznal k spáchaniu prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, za súčasného vzhladnutia dvoch príťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h) a § 37 písm. m) Trestného zákona, v dôsledku čoho potom podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona správne zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby za trestný čin najprísnejšie trestný o 1/3, keďže príťažujúce okolnosti prevažovali v pomere 2:0. Súd teda podľa prokurátorky ukladal trest v modifikovanej trestnej sadzbe v rozpätí 2 rokov a 4 mesiacov až 5 rokov. Argumentáciu obvineného vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku preto prokurátorka hodnotí ako nedôvodnú.

Na základe uvedeného navrhla prokurátorka dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť, pretože nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

K vyjadreniu prokurátorky sa vyjadril obvinený Ing. F. B. vlastným písomným podaním z 3. mája 2020, v ktorom uviedol, že žije v spoločnej domácnosti s rodičmi a 12-ročným synom, ktorého jeho matka opustila a počas výkonu trestu obvineného sa o jeho výchovu starajú práve rodičia obvineného. Jeho 4 a pol ročný trest odňatia slobody v strednom stupni stráženia podľa neho nepochybne výrazne ovplyvnil jeho postavenie i postavenie jeho rodiny, a to všetko len na základe predpokladov a vnútorného presvedčenia súdov.

Vo vzťahu k prokurátorkou spochybňovanému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený poukázal na to, že samotná prokurátorka cituje § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý však v predmetnom konaní nebol naplnený, a to najmä vo vzťahu k nevypočutiu jeho matky ako svedkyne, hoci jej výpoveďou by sa potvrdili ďalšie skutočnosti a dôkazy. Argument prokurátorky, že okolnosť nevypočutia matky mu bola známa už v konaní pred prvostupňovým súdom, podľa obvineného neobstojí, pretože prečítanie zápisnice o výsluchu svedka z prípravného konania bez súhlasu obvineného navrhla prokurátorka po rozpačitom rozmýšľaní po vyhlásení svedka F. B. st., že odmieta vypovedať. Tento jediný dôkaz (zápisnica z prípravného konania prečítaná bez jeho súhlasu a spísaná bez prítomnosti obvineného alebo obhajcu) bol tak podľa obvineného získaný nezákonne, čím je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Argument prokurátorky o nespĺnení podmienky uvedenej v § 371 ods. 4 Trestného poriadku je podľa obvineného nepravdivý a zavádzajúci.

Obvinený taktiež poukázal na vyjadrenie prokurátorky v tej časti, v ktorej uvádza, že prvostupňový súd nevzhladol žiadnu poľahčujúcu okolnosť, pretože sa k trestnému činu nepriznal, avšak v odôvodnení rozsudku ako jediný argument súd uvádza jeho priznanie, čo je podľa obvineného rozpor, ktorý vedie k nesprávnemu pomeru príťažujúcich a poľahčujúcich okolností, pričom jeho priznanie bolo pripočítané k príťažujúcim okolnostiam.

Vo vzťahu k tvrdeniu prokurátorky o tom, že obvinený bol súdený v trestnej sadzbe 2,4-5 rokov, tento uviedol, že to nie je pravda, pričom ak by bola trestná sadzba vypočítaná správne, aj výška trestu mohla byť iná. Uvedené skutočnosti podľa obvineného jednoznačne potvrdzujú naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Napokon, naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je podľa jeho názoru úplne zrejmé. Obvinený taktiež namietol zvýšenie trestu oproti trestnému rozkazu vydanému v tejto veci, v ktorom mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky.

Na základe uvedeného obvinený požiadal, aby dovolací súd podľa § 386 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu i prvostupňového súdu v celom rozsahu, ako i chybné konanie, ktoré rozhodnutiu predchádzalo a následne postupoval podľa § 386 a nasl.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril i poškodený F. B. st. spolu s manželkou M. B. spoločným písomným podaním z 27. mája 2020, v ktorom uviedli, že poškodený F. B. st. sa v rozsahu pridrižava výpovede, ktorú urobil v prípravnom konaní a ktorá bola prečítaná v súdnom konaní, pričom doplnil, že na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Piešťany sa nezúčastnil z toho dôvodu, že má vyšší vek, dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav a obáva sa prílišného psychického a emočného vypätia na pojednávaní. Má 76 rokov, nie je znály práva a bol toho názoru, že jeho výpoveď v prípravnom konaní je na preukázanie skutkového stavu postačujúca. Matka obvineného uviedla, že je taktiež osobou vyššieho veku, s ťažkým zdravotným postihnutím, odkázaná na invalidný vozík, bývajúc na 4. poschodí bez výťahu. Je odkázaná na pomoc svojich príbuzných, aby bola schopná vyjsť z bytu, čo bol aj dôvod, pre ktorý voči svojmu synovi nešla vypovedať. Plne však súhlasí s názorom manžela uvedeným v jeho svedeckej výpovedi a obaja naďalej trvajú na tom, že ich syn si riadne neplnil vyživovaciu povinnosť voči svojmu synovi Martinovi ani sa iným spôsobom nepodieľal na jeho potrebách či výchove.

Vo vzťahu k zabezpečeniu pomoci obvineného rodičom títo uviedli, že obvinený ju nevykonával ani pred nástupom na výkon trestu odňatia slobody, potrebnú pomoc im zabezpečujú vnúčatá a iné im blízke osoby a vo vzťahu k osobnej starostlivosti o maloletého túto vykonávajú jeho súrodenci, čo potvrdzujú aj správy od kolízneho opatrovníka vedené na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany. Pred nástupom do výkonu trestu žil ich syn v spoločnej domácnosti s nimi a so svojím synom, avšak v súčasnosti sa rozhodli, že sú schopní sa o vnuka postarať sami minimálne do doby, keď bude ich syn schopný sám pre seba si zabezpečiť základné potreby a riadne plniť vyživovaciu povinnosť.

K vyjadreniu svojich rodičov sa obvinený Ing. F. B. vyjadril vlastným písomným podaním z 25. júna 2020, v ktorom uviedol, že toto vyjadrenie považuje za bezpredmetné, nepravdivé a spracované pod nátlakom tretej osoby, ktorou je jeho dcéra, ktorá má byť študentkou práva a stážistkou na Najvyššom súde Slovenskej republiky, s ktorou obvinený vedie dlhodobu súdne spory a ktorá sa snaží o poškodzovanie jeho osoby. Otec obvineného vo vyjadrení tvrdí, že sa nezúčastnil na hlavnom pojednávaní vedenom na Okresnom súde Piešťany, avšak na tomto pojednávaní bol a k údivu prokurátorky uviedol, že nie je poškodeným a nežiada o náhradu škody. Aj ďalšie výrazy uvedené v tomto vyjadrení podľa obvineného potvrdzujú, že toto vyjadrenie písala jeho dcéra a jeho rodičom ho dala iba podpísať. Veta uvedená vo vyjadrení, podľa ktorej sa nepodieľal na potrebách a výchove svojho syna Martina je podľa obvineného nepravdivá, čo potvrdzuje napríklad aj rozsudok z 31. marca 2009, sp. zn. 8P/20/2008 a rovnako tak je nepravdivá aj veta o zabezpečení pomoci jeho rodičom, u ktorých býva od rozvodu v roku 2000 a ak by bolo pravdou, čo jeho rodičia vo svojom vyjadrení tvrdia, určite by túto situáciu riešili napr. zrušením trvalého pobytu, trestným oznámením a pod. Opätovne taktiež namietal nevypočutie jeho matky Krajským súdom v Trnave a doplnil, že na dovolacích dôvodoch v celom rozsahu plnom rozsahu trvá.

Dovolanie obvinený doplnil ešte vlastným písomným podaním z 26. októbra 2020, v ktorom uviedol, že požiadal Okresný súd Trnava o zaslanie zvukového záznamu z verejného zasadnutia týkajúceho sa jeho žiadosti o podmienčné prepustenie z výkonu trestu, ktoré sa konalo 12. júna 2020 pod sp. zn. 9PP/62/2020, pričom jeho žiadosť bola zamietnutá a žiadal aj písomné uvedenie dôvodov, pre ktoré bola

jeho žiadosť zamietnutá. Obvinený následne zrekapituloval, čo si z tohto verejného zasadnutia pamätá, konkrétne že prokurátorka od neho žiadala písomné potvrdenie o tom, že po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody má zabezpečenú prácu, a to po 2 a pol roku vo výkone trestu a v čase pandémie Covid-19, keď státisíce ľudí prišlo o prácu. Sudca mu zase v závere odôvodnenia rozhodnutia povedal, že záujem o výchovu maloletého dieťaťa nie je dôvodom na podmienené prepustenie a ďalšie, podľa jeho názoru nezmyselné dôvody. Uvedené obvinený považuje za ďalší dôkaz o tom, že výkon práva je od začiatku vedený proti nemu tendenčne a v jeho neprospech a vykonáva neprimerane vysoký trest odňatia slobody vzhľadom na stupeň závažnosti spáchaného trestného činu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku, a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Trestného poriadku.

Dovolací súd zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Pod tento dovolací dôvod možno podradiť dovolacie námietky obvineného týkajúce sa selektívneho vykonávania dôkazov, najmä nevypočutia jeho matky v procesnom postavení svedkyne.

K tejto dovolacej námietke obvineného je potrebné uviesť, že návrh na doplnenie dokazovania výsluchom svojej matky v procesnom postavení svedkyne obvinený prvýkrát uviedol v podanom odvolaní. Odvolací súd sa s týmto návrhom vysporiadal na str. 9 - 11 napadnutého uznesenia nasledovne:

„Pokiaľ ide o namietané porušenie práva na spravodlivý proces ako aj práva obžalovaného na obhajobu, ktorého sa mal okresný súd ako aj orgány prípravného konania dopustiť tak, že nevypočuli ako svedkyňu matku obžalovaného, ktorá by eventuálne mohla svedčiť v jeho prospech, odvolací súd dodáva:

Už len samotné tvrdenie o tom, že matka poškodeného by mohla svedčiť v prospech obžalovaného odvolací súd prirovná k absencii akémukoľvek kritickému a objektívnemu postoju obžalovaného k svojmu protiprávnemu konaniu. Poškodený v prípravnom konaní výslovne uviedol, že vypovedá aj za svoju manželku, t.j. matku obžalovaného (starú matku maloletého F.), teda je zrejmé, že na postupe, kedy podali trestné oznámenie sa zhodli čo napokon aj poškodený poznamenal. Obžalovaný najprv v odvolaní poukazuje na to, že matka ako svedkyňa mohla vniesť do prípadu „iné svetlo“, ktoré zodpovedá s najväčšou pravdepodobnosťou len iluzórnej predstave obžalovaného o jeho beztrestnosti, na druhej strane obžalovaný v odvolaní výslovne uvádza „Prípadnú vinu obžalovaného by tak preukázali len výpoveďou matky obžalovaného, ktorá by bola v absolútnej zhode s výpoveďou otca.“ Aj napriek odvolávaniu sa na vypočutie matky je aj obžalovanému zrejmé, že by matka ako svedkyňa vypovedala rovnako ako otec, teda v neprospech obžalovaného.

V súvislosti s procesom dokazovania odvolací súd poukazuje na to, že námietky obžalovaného prezentované v odvolaní, ako zásadné porušenie jeho procesných práv nie sú teda opodstatnené. V tomto smere treba zdôrazniť, že právo obstaráť dôkazy síce prináleží stranám, súd však nie je povinný akceptovať akýkoľvek návrh obžalovaného na vykonanie dôkazu. Dokazovanie sa vykonáva tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Takýto postup je lege artis (postup v zmysle príslušných zákonných ustanovení) a v súlade

so zásadou čo možno najrýchlejšieho prejednaní veci bez toho, aby to bolo na úkor spravodlivého procesu. Vina obžalovaného bola dostatočne preukázaná výsluchom poškodeného.

Do pozornosti obžalovaného odvolací súd dáva aj to, že ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku (čo aj súd prvého stupňa urobil), t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. (R 53/1992).

V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu, a to aj napriek opačnému názoru obžalovaného. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Zo strany obžalovaného ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrh strán konania na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania, a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. Dokazovanie je procesný postup súdu upravený Trestným poriadkom, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom hodnotení. Jeho význam spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd ustanovuje skutkový stav v prejednávanej veci, z ktorého potom vychádza a aplikuje naň konkrétnu právnu normu, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá skutočnému stavu veci a o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, je jednou z najdôležitejších činností súdu v rámci trestného konania, pretože je základným predpokladom pre rozhodnutie súdu vôbec. Sú, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie. Teda len súd rozhoduje o tom, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého, naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur).

Z časového hľadiska je hraničnou fázou aplikovania ustanovenia § 274 ods. 1 Trestného poriadku súdom, teda moment rozhodnutia súdu, ktorým sa uzatvára dokazovanie vyhlásením dokazovania za skončené, čím sa jednak končí najdôležitejšia fáza kontradiktórneho hlavného pojednávania a jednak sa ohraničuje rozsah vykonaného dokazovania, ktoré súd bude hodnotiť ako podklad pre svoje rozhodnutie.

Zo zápisnice z hlavného pojednávania konaného dňa 15.08.2018, vyplýva, že súd prvého stupňa tak obhajcu ako aj obžalovaného v zmysle § 272 vyzval na doplnenie dokazovania, na čo reagovali zhodne tak, že návrhy na doplnenie dokazovania nemajú, čo je zachytené na č.l. 160. Obžalovanému nič nebránilo navrhnúť vykonanie dôkazu, výsluchu svedka - matky obžalovaného, neučinil tak. Odvolaciemu súdu je zrejmé, že obžalovaný vedomý si uloženého nepodmienečného trestu sa snaží všemožne vyvinúť sa a dosiahnuť oslobodzujúce rozhodnutie, no jeho snaha nie je odôvodnená. Pri

popísanej pasívite obžalovaného a jeho obhajcu v priebehu konania pred súdom prvého stupňa, keď pred vyhlásením uznesenia, ktorým sa vyhlasuje dokazovanie za skončené, nenavrhli žiadne dokazovanie, nemôžu účinne v odvolacom konaní namietat' absenciu dôkazov, ktoré mali byť vykonané, či už v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdom prvého stupňa.

Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v tejto záverečnej fáze konania pred rozhodnutím vo veci samej, kedy naposledy možno uplatniť návrhy na doplnenie dokazovania, je záverečným prejavom tejto procesnej strany o disponovaní s návrhmi na doplnenie dokazovania. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tdo 45/2009 zo dňa 15.12.2009).“

Najvyšší súd k tomu poukazuje na svoje uznesenie z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7/2011, v zmysle ktorého „Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.“

Z vyššie citovaného vyplýva, že s návrhom obvineného na vypočutie jeho matky v procesnom postavení svedkyne sa krajský súd zaoberal a nevykonanie tohto dôkazu v napadnutom uznesení odôvodnil. Obvinený tak dostal odpoveď na to, z akého dôvodu krajský súd nedoplnil dokazovanie o výsluch jeho matky, pričom len samotné nevyhovenie tomuto jeho návrhu, s poukazom na vyššie uvedené, nemôže zakladať opodstatnenosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Navyše, námietky obvineného týkajúce sa vykonávania a hodnotenia dôkazov v tomto konaní v jeho neprospech, nemožno podradiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože ide o námietky týkajúce sa správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktorý dovolací súd pri dovolaní podanom obvineným nemôže s poukazom na znenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, časť vety za bodkočiarkou skúmať ani meniť.

Možno preto uzavrieť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Pod tento dovolací dôvod možno podradiť dovoláciu námietku obvineného týkajúcu sa nezákonne vykonaného dôkazu spočívajúceho v prečítaní zápisnice o výsluchu svedka-poškodeného F. B. na hlavnom pojednávaní bez súhlasu obvineného, s poukazom i na to, že pri tejto výpovedi svedka-poškodeného v prípravnom konaní nebol prítomný obvinený ani jeho obhajca.

Vo vzťahu k tejto dovolacej námietke obvineného je potrebné v prvom rade poukázať na znenie § 371 ods. 4 Trestného poriadku, v zmysle ktorého „Dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju

najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Podnet podľa odseku 3 nemožno použiť na podanie dovolania, ak ho podala osoba uvedená v § 369 ods. 2 alebo 5, namietaná okolnosť bola tejto osobe známa už v pôvodnom konaní a nebola namietaná najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.“

„Ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky limituje uplatnenie ohrozených alebo porušených subjektívnych práv v konaní pred štátnymi orgánmi postupom týchto orgánov ustanoveným zákonom, z čoho vyplývajú aj obmedzenia ustanovené zákonom (lehota alebo iná podmienka na uplatnenie práva). Nezáleží na tom, či ide o právo vyplývajúce aj priamo z ústavy alebo „len“ zo zákona. Ak Trestný poriadok ustanovuje pre uplatnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku podmienku námietky dovolateľovi známej okolnosti, ktorá uplatnený dovolací dôvod zakladá, už v predchádzajúcom (najneskôr odvolacom) konaní (§ 371 ods. 4 Trestného poriadku), nie je možné bez takého postupu dotknutý dôvod dovolania úspešne použiť a dovolací súd v takom prípade dovolanie vždy odmietne ako zrejme nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku“ (stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 8. decembra 2015, sp. zn. Tpj 74/2015, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 11/2016).

Vychádzajúc z uvedeného možno konštatovať, že ak v dovolaní uplatňovaná okolnosť nepochybne bola, resp. musela byť obvinenému (ako dovolateľovi) v priebehu prvostupňového alebo odvolacieho súdneho konania známa a v týchto štádiách trestného konania ju neuplatnil, t. j. neuplatnil ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, resp. uplatnil ju až v podanom dovolaní, v zmysle § 371 ods. 4 Trestného poriadku nemôže byť táto okolnosť použitá ako podklad pre splnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku.

Ak teda obvinený v podanom dovolaní namieta nezákonnosť výpovede svedka-poškodeného, prečítanej na hlavnom pojednávaní konanom na prvostupňovom súde 15. augusta 2018, je zrejme, že o tejto okolnosti musel vedieť najneskôr od toho momentu. Napriek tomu nezákonnosť tejto prečítanej svedeckej výpovede nenamietal vo zvyšnom priebehu hlavného pojednávania 15. augusta 2018 (ktoré bolo jediným termínom hlavného pojednávania konaným v predmetnej veci), v záverečnej reči, v podanom odvolaní, ani na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu. Vo vzťahu k tejto dovolacej námietke tak nebola splnená podmienka uvedená v § 371 ods. 4 Trestného poriadku a preto nemôže byť použitá ako podklad pre splnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

S poukazom na uvedené možno konštatovať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nesprávny výpočet trestnej sadzby a z toho vyplývajúci neprimerane vysoký trest, ktorý mu bol uložený, keď konajúce sudy konštatovali, že trest mu mal byť uložený na samej spodnej hranici trestnej sadzby.

K tomu je potrebné opätovne zdôrazniť, že predmetný dovolací dôvod môže byť naplnený len v prípade uloženia trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo v prípade uloženia takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa; jeho obsah však už nenaplnia samotná výška trestu v rámci stanovenej trestnej sadzby ani primeranosť trestu. Obvinenému Ing. F. B. bol rozsudkom prvostupňového súdu v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu v predmetnej veci uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, teda v zákonom stanovenej trestnej sadzbe tak v prípade dolnej hranice trestnej sadzby vo výmere 2 roky a 8 mesiacov, uvedenej v rozsudku prvostupňového súdu, ako aj v prípade dolnej hranice trestnej sadzby vo výmere 2 roky a 4 mesiace, ktorú uvádza obvinený v podanom dovolaní. Tvrdenia obvineného o možnom znížení uloženého trestu v prípade iného výpočtu dolnej hranice trestnej sadzby, resp. nezohľadnenie záujmov jeho blízkych osôb, ktoré sú naňho

odkázané pri ukladaní trestu, však tento dovolací dôvod nenapĺňajú, nakoľko tieto smerujú k správnosti úvah konajúcich súdov o výške uloženého trestu, nie k uloženiu trestu mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, tak ako to tento dovolací dôvod predpokladá.

Možno preto uzavrieť, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nezohľadnenie jeho priznania ako poľahčujúcej okolnosti, ale naopak ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a prihliadanie na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, hoci podľa znenia zákona na túto priťažujúcu okolnosť konajúce súdy nemuseli prihliadnuť.

K tomu je potrebné v prvom rade poukázať na to, že zo znenia § 371 ods. 1 písm. i) vyplýva, že tento dovolací dôvod môže napĺňať len nesprávne použitie hmotnoprávneho ustanovenia, nie jeho nesprávne nepoužitie. Obvinený tak v podanom dovolaní nemôže účinne namietat nepoužitie niektorej poľahčujúcej okolnosti konajúcimi súdmi s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože nepoužitie niektorého hmotnoprávneho ustanovenia nenapĺňa ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k obvineným namietanému nesprávne použitiu priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona je potrebné uviesť, že táto spočíva v tom, že páchatel spáchal viac trestných činov. Obvinený Ing. F. B. bol rozsudkom prvostupňového súdu v spojení s uznesením odvolacieho súdu v predmetnej veci uznaný za vinného z dvoch trestných činov, a to z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona a z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Konajúce súdy tak postupovali správne, keď mu spáchanie viacerých, v tomto prípade dvoch, trestných činov pričítali ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona. Je pritom vo vzťahu k použitiu tejto priťažujúcej okolnosti irelevantné, či k uznaniu viny za niektorý z týchto trestných činov došlo na základe vyhlásenia obvineného o vine, nakoľko rozhodujúcim pre použitie tohto ustanovenia je len spáchanie viacerých trestných činov.

K obvineným namietanému zohľadneniu priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, spočívajúcej v predchádzajúcom odsúdení za trestný čin, na ktoré súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia neprihliadať, je potrebné uviesť, že použitie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona je založené na tzv. materiálnom chápaní recidívy, čo znamená, že súd musí skúmať okolnosti charakterizujúce vzťah obvineného k trestnej činnosti, možnosti jeho nápravy, povahu trestnej činnosti a jej závažnosť. V predmetnej veci prvostupňový súd i súd odvolací vo svojich rozhodnutiach uviedli, prečo prihliadli na predchádzajúce odsúdenie obvineného, s poukazom aj na to, že jeho odsúdenie nebolo ani ku dňu rozhodovania krajského súdu zahladené (ktorú skutočnosť napokon nepopiera ani samotný obvinený, ktorý v dovolaní konštatuje len to, že toto odsúdenie už v tom čase mohlo byť zahladené). Keďže nepoužitie ustanovenia § 37 písm. m) Trestného zákona je podobne ako aplikácia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu fakultatívne, jeho použitie konajúcimi súdmi v predmetnej veci samo o sebe nemôže zakladať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku ani žiadneho iného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Trestného poriadku (primerane pozri aj uznesenie najvyššieho súdu zo 4. septembra 2018, sp. zn. 2 Tdo 40/2018).

Napokon, vo vzťahu k dovolacím námietkam obvineného týkajúcim sa otázky výšky škody a výkladu „najlepšieho záujmu dieťaťa“ v odôvodnení uznesenia krajského súdu je potrebné uviesť, že výška škody je ustálená v skutkovej vete rozsudku prvostupňového súdu, preto námietka obvineného ohľadom jej výšky a vzniku je námietkou skutkovou, ktorá zasahuje do správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktoré

však dovolací súd pri dovolaní podanom obvineným s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku nemôže skúmať ani meniť. K obvineným namietanému výkladu najlepšieho záujmu dieťaťa, tak ako je uvedený v uznesení krajského súdu, je zase potrebné uviesť, že ide o dovoláciu námietku vzťahujúcu sa len k odôvodneniu rozhodnutia, čo však s poukazom na § 371 ods. 7 Trestného poriadku nie je prípustné.

Pre úplnosť, vo vzťahu k obvineným namietanému zvýšeniu trestu konajúcimi súdmi oproti trestu uloženému v trestnom rozkaze, sa žiada doplniť, že odpor proti trestnému rozkazu je opravným prostriedkom sui generis, pri podaní ktorého (na rozdiel od odvolania) neplatí zásada zákazu reformatio in peius, teda nemožnosti uloženia prísnejšieho trestu v konaní pred súdom. Uložením prísnejšieho trestu oproti trestnému rozkazu, po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní, tak nedošlo k porušeniu žiadneho zákonného ustanovenia, zásad trestného konania a ani k porušeniu práv obvineného.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.